

Arrest

nr. 57 610 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 juni 2010 het Rijk binnen en diende op 28 juni 2010 een asielaanvraag in. Op 7 december 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Armeens staatsburger en woont in X, Armenië. U bent getrouwd met V. G. (O.V. X) met wie u een zoon H. K. (O.V. X) heeft.

In Yerevan bent u de eigenaar van een supermarkt. Eind 2007 sluit u met de Convers bank een lening af van 13 miljoen dram voor de uitbreiding van uw winkel, die u maandelijks afbetaalt.

Sinds 1994 bent u aanhanger van de regeringspartij Bargavach Hayastani Kusaktsutyun (BHK). Toch zet u zich ten tijde van de presidentsverkiezingen van februari 2008 in voor N. P., die tot de oppositie behoort. Hij wordt opgepakt. Uw peter H.S., die op dat moment ondervoorzitter van Yerkrpah is, wordt sinds die verkiezingen vermist. Dat komt volgens u omdat uw peter teveel afweet van Yerkrpah-voorzitter M.G. Sinds deze verkiezingen beginnen ook uw problemen. Zo dreigt G. ermee dat u hetzelfde zal overkomen als uw peter. Als u P. samen met anderen voedsel wil brengen in de gevangenis, wordt u opgepakt door de KGB. U stuurt uw zoon naar België, waar hij medische regularisatie aanvraagt.

Uit onvrede met het feit dat BHK de partij van S.S. steunt, stapt u in 2009 over naar de oppositieorganisatie Linenk Ter Petutyane. In datzelfde jaar worden uw rekeningnummers bij de bank afgesloten. Daarom dient u op 20 april 2009 een klacht in bij de president van Armenië. Nog in 2009 stuurt u ook uw vrouw naar België, waar ze net als uw zoon medische regularisatie aanvraagt.

In januari 2010 bent u in naam van Linenk Ter Petutyane waarnemer voor de tussentijdse parlementsverkiezingen in Yerevan waarvoor N.P. zich vanuit de gevangenis kandidaat had gesteld. Op de kiesdag stelt u fraude vast en wordt u geslagen. Uw voet wordt gebroken. U moet vijf dagen wachten vooraleer het ziekenhuis u wil opnemen. Op 20 februari 2010 gaat u opnieuw naar huis. U stelt vast dat de belastingdienst 'met opzet' fouten gevonden heeft in de boekhouding van uw supermarkt. In de periode januari-februari-maart 2010 wordt u meerdere malen ondervraagd door de procureur van de republikeinse procuratur. U wordt regelmatig vastgehouden en geslagen door de KGB. Ze willen dat u een document ondertekent waarin staat dat P. op 1 maart 2008 een revolutie georganiseerd had.

Uiteindelijk verlaat u Armenië op 24 juni 2010 met het vliegtuig en uw eigen paspoort. Via een tussenstop in Riga, vliegt u naar Parijs. Van daar gaat u met de trein naar Rijsel, waar uw zoon u komt ophalen. U komt op 24 juni 2010 België binnen en vraagt er op 28 juni 2010 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw huwelijksakte, uw militair boekje, uw schoolattest, het schoolattest van uw zoon, uw getuigschrift als zelfstandige, uw nummer bij de belastingdienst, een document van de communistische partij, een afbetalingsplan van uw lening bij de bank, een document van de Belgische advocaat van uw zoon, een medisch attest en uw originele waarnemerskaart voor de verkiezingen van 2010, uw klachtaangifte bij de president van Armenië en twee lidkaarten van de organisatie Linenk Ter Petutyane.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u wegens uw inzet als waarnemer voor de oppositie, uw steun voor oppositiekandidaat N.P. en uw vragen over de verdwijning van H.S., vervolgd te worden door de topmannen van de politieke overheid, namelijk S.S. en M.G. (CGVS p. 6 en p. 10).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (namelijk uw arrestaties door de KGB, het afsluiten van uw bankrekeningen, de slagen tijdens de verkiezingen van 2010 en de ondervragingen door de procureur van Yerevan in februari-maart-april 2010, als gevolg van uw politieke activiteiten tijdens de politieke gebeurtenissen van 2008 en 2010 en uw inzet als waarnemer voor de oppositie) niet aannemelijk. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in

het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door uw verklaringen die niet stroken met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd. U verklaart immers driemaal dat de tussentijdse parlementsverkiezingen in Yerevan plaatsvonden op 31 januari 2010 en dat u daarbij waarnemer was voor de organisatie Linenk Ter Petutyane (CGVS p. 5, p. 6 & p. 10), terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat deze verkiezingen plaatsvonden op 10 januari 2010. Als u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u dat men u op 10 januari 2010 voorbereidde op de verkiezingen en dat vanaf dan de voorverkiezingscampagne startte. Bovendien blijft u bij uw verklaring dat de mensen voor die verkiezingen gingen stemmen op 31 januari 2010; die dag herinnert u zich volgens uw verklaringen heel goed omdat u dan geslagen werd (CGVS p. 12). Dit antwoord heft deze tegenstrijdigheid echter niet op. Bijgevolg kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u als gevolg van uw politiek engagement en uw waarnemerschap bij de verkiezingen 2010 zou meegemaakt hebben.

Ten tweede brengen uw bijkomende verklaringen over de verdwijning van uw peter H.S. en het blokkeren van uw bankrekeningen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Zo verklaart u dat er in de politiekekrant 02 opsporingsadvertenties verschenen over uw peter en dat u op straat zelfgemaakte pamfletten over zijn verdwijning verspreidde. Toch slaagt u er niet in deze documenten voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. Als verklaring zegt u dat u zelf moeilijk naar hier geraakt bent, dat u heel veel documenten heeft achtergelaten en dat u niet alles kon meebrengen (CGVS p. 5). Aangezien u beweert dat de zoektocht naar de verdwijning van uw peter één van de redenen is waarom u vervolgd wordt in Armenië (CGVS p. 6 & p. 10), kan van u verwacht worden dat u hieromtrent enig begin van bewijs voorlegt. Voorts blijft u bijzonder vaag over het moment waarop uw bankrekeningen afgesloten werden. Aanvankelijk beweert u dat dat in december 2008 gebeurde (CGVS p. 7), later heeft u het over februari 2010 toen u uit het ziekenhuis thuiskwam en toen u naar de procureur moest. Als u daarop gevraagd wordt naar verduidelijking, zegt u 'in het plan staat december 2008'. Als u gezegd wordt dat u zei dat dat sinds de verkiezingen van 2010 was, verklaart u dat uw problemen begonnen vanaf maart 2008 en dat uw rekeningnummers sindsdien afgesloten werden. Als u nogmaals naar een precieze datum gevraagd wordt waarop uw rekeningen afgesloten werden, zegt u tweemaal december 2009 (CGVS p. 9-10). Als u geconfronteerd wordt met het verschil december 2008-december 2009, verklaart u dat uw problemen sinds 2008 begonnen, dat u nadien uw afbetalingen zonder problemen kon doen, dat u niets te liegen heeft, dat het Commissariaat-generaal een aanvraag kan doen naar uw problemen, dat u alles naar waarheid vertelt en dat u gewoon niet wil terugkeren (CGVS p. 10). Van iemand die een lening ter waarde van 13 miljoen dram (i.e. € 25.000) afgesloten heeft voor de uitbreiding van zijn winkel (CGVS p. 7-8), kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij op de hoogte is van het precieze moment waarop zijn rekeningen afgesloten worden.

Aangaande uw reisroute tenslotte verklaart u dat u dat u met het vliegtuig van Yerevan naar Riga en dan naar Parijs vloog. U deed dat met uw eigen paspoort dat u weliswaar niet zelf bijhield, maar wel de persoon die uw reis regelde. Tijdens de identiteitscontrole in de luchthavens van Yerevan, Riga en Parijs toonde u bijgevolg niet zelf uw paspoort aan de douane; de persoon die uw reis regelde deed dat telkens in uw plaats (CGVS p. 8 & p. 11). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u aan de douane niet zelf uw paspoort toonde. Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Uw huwelijksakte, uw militair boekje, uw schoolattest en dat van uw zoon, uw getuigschrift als zelfstandige en uw belastingsnummer als zelfstandige bevestigen uw identiteit, uw zakelijk eigendom, uw opleiding en die van uw zoon, maar hebben geen betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het document van de communistische partij, uw waarnemerskaart voor de verkiezingen van 2010 en uw twee lidkaarten van Linenq Ter Petutyane bevestigen uw politiek engagement, maar brengen geen uitsluitel over de door u aangehaalde problemen. Het medisch attest en het document van de Belgische advocaat van uw zoon hebben volgens uw eigen verklaringen niets te maken met uw problemen in Armenië (CGVS p. 7-8) en hebben bijgevolg geen bewijskracht voor de door u

aangehaalde problemen. Het afbetalingsplan van de bank bevestigt dat u een lening afgesloten heeft en de klachtanaangifte dat u aan de president uw beklag heeft overgemaakt, maar specificeren niet de oorzaak van de door u aangehaalde problemen of uw klacht. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

Voor de volledigheid dient vermeld te worden dat uw vrouw en uw zoon in het kader van hun aanvraag tot medische regularisatie een verblijfsvergunning gekregen hebben tot respectievelijk 3 februari 2011 en 19 juni 2011.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift de toewijzing van zijn beroep aan een kamer met drie leden.

2.2. Artikel 39/10, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) bepaalt dat de behandeling van het beroep gebeurt door een alleenzettelend lid. Ingevolge het derde lid van voormeld artikel kan de kamervoorzitter, als verzoeker daarom op gemotiveerde wijze vraagt in zijn verzoekschrift of ambtshalve, bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden wanneer de juridische moeilijkheid of het belang van de zaak dan wel bijzondere omstandigheden daartoe grond opleveren. Verzoeker motiveert niet waarom de zaak zou behandeld moeten worden door drie rechters en er is geen reden voorhanden om de zaak ambtshalve te verwijzen naar een kamer met drie leden. Het verzoek wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekende partij roept de volgende middelen in:

"Dat onder meer de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn geschonden worden alsmede de artikelen 1 van het verdrag van Genève en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet schendt en de artikelen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83 van de Europese unie. Dat de verzoeker zal aantonen dat de aangevochten beslissing artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schendt, dat de motivatie van de beslissing gebrekkig is, onjuist, onvoldoende en dat door deze beslissing te nemen, het Commissariaat generaal een machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève die verzoeker naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken. Dat de verzoeker zal eveneens aantonen dat door de bestreden beslissing te nemen, het Commissariaat een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, het principe van goede administratie heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht en dat het dus ten onrechte is dat het Commissariaat generaal verzoeker niet heeft erkend als vluchteling noch de subsidiaire bescherming heeft toegekend. Dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van directe werking is; dat in ieder geval artikel 48 van de vreemdelingenwet dit artikel van toepassing maakt in het Belgische recht. Dat artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 49 de term vluchteling omschrijven alsmede de subsidiaire bescherming omschrijving."

3.2. Een richtlijn 2004/83 is de Raad onbekend. Zo verzoeker de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van

Verordening (EEG) bedoelt, heeft deze enkel betrekking op "*burgers van de Unie en hun familieleden*" wat in casu niet het geval is. Dit onderdeel mist dan ook juridische grondslag. Evenmin is duidelijk wat verzoeker bedoelt met het "*principe van goede administratie*" of op welke wijze dit geschonden zou zijn. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde op welke wijze de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49 van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsverplichting zouden zijn geschonden. Evenmin toont hij aan op welke wijze er machtsmisbruik zou zijn gepleegd. Uit de lezing van het verwarrend en repetitief verzoekschrift blijkt voorts dat de verzoeker een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aanvoert. Verzoeker is het niet eens met de bestreden beslissing en meent dat hij voldoet aan de voorwaarden voor toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en brengt kritiek uit op de motieven die de commissaris-generaal ertoe deden besluiten hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Derhalve zal het middel verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht. De overige onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

3.4. De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 195-196).

4.2. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekers verklaringen zowel intern tegenstrijdig als in strijd zijn met algemene informatie, wat de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas op fundamentele wijze onderuithaalt. Verder meent de CGVS dat de situatie in Armenië niet langer leidt tot vervolging.

4.2.1. Verzoeker meent dat "*de democratie beschreven door het CGVS niet beantwoordt aan de realiteit*" en wijst op "*gezaghebbende bronnen*" met name "*A.S. van het Helsinky Civil Assembly*" die "*stelt dat verkiezingen in Armenië als sinds de jaren 90 een formaliteit zijn*" en "*een gezaghebbend recent rapport van de verenigde naties*" dat "*het heeft over theoretische mensenrechten zoals het recht op vrije meningsuiting doch dat in de praktijk er eigenlijk wel sprake is van censuur*".

4.2.2. Het verzoekschrift komt tegenstrijdig voor waar verzoeker enerzijds aanvoert dat "*de gereleveerde vervolging strookt met wat zelfs het Commissariaat-general meent te kunnen voorhouden*" doch anderzijds dat "*de informatie die het CGVS weergeeft te maken heeft met manifestaties, hetgeen iets*

anders is dan de feiten door de betrokkene gereleveerd” en derhalve de informatie van de commissaris-generaal terzelfdertijd zowel relevant als irrelevant beschouwt. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker nalaat de informatie waar hij zich zelf op beroept toe te voegen aan het verzoekschrift en zelfs geen volledige en correcte link naar deze informatie op het internet opgeeft. In zover, zoals verzoeker stelt, uit het rapport *“Poll Violence Alleged in Armenia”* van het *“Institute for war and peace reporting”* blijkt dat N. P. niettemin zijn opsluiting kon deelnemen aan “by-elections” in 2010 doch niet verkozen werd om diverse redenen, is dit niet strijdig met de bevindingen van de CGVS (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het rapport *“Summary prepared by the Office of the High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 15 (c) of the annex to Human rights Council resolution 5/1”* geeft de individuele opinies weer van “stakeholders” die bezwaarlijk opwegen tegen de bevindingen van een veelvoud van objectieve bronnen in de *“Subject related briefing ‘Armenië’*. *Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan*” (gedateerd 14 oktober 2010) en die allen stellen dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels -behoudens welbepaalde uitzonderingen- werden vrijgelaten. Uit het Cedoca document blijkt voorts dat sinds de aantreding van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen op 19 juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoekers voorgehouden profiel, i.e. lid van de oppositie zonder leidinggevende functie, geen risico lopen op enige vorm van vervolging. Verzoeker toont niet aan de CGVS zich op onbetrouwbare of ongenueanceerde informatie heeft gesteund.

4.3. Verzoeker meent dat de tegenstrijdigheden in zijn relaas het gevolg zijn van *“verkeerd te zijn vertaald. Dat wellicht hier twee gebeurtenissen werden door elkaar gehaald enerzijds de parlamentsverkiezingen van januari en anderzijds de burgemeestersverkiezingen van de 31 ste weliswaar dan in mei”*. Uit het administratief dossier blijkt echter dat ter verhoor aan verzoeker zowel bij het begin van het verhoor als op het einde (gehoorverslag CGVS, p.2 – 12) uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en hemzelf, en bevestigde dat ook het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken “normaal” verlopen was (gehoorverslag CGVS, p.2). Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoeker licht bovendien niet toe door welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Zijn opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er vertaalproblemen waren ter verhoor. Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij argumenteert *“Dat het duidelijk is dat ter zake een aantal algemene en specifieke verklaringen met elkaar verward worden”* nu dit wederom een blote bewering is die geenszins gestaafd wordt, noch blijkt uit het administratief dossier. De Raad stelt bijgevolg vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en omissies de kern van het relaas raken, pertinent zijn en geen redelijk aanvaardbare verklaring wordt gegeven waarom verzoeker zich fundamenteel vergist over de verkiezingen en de chronologie van de feiten. Verzoeker toont dan ook de waarachtigheid van de vervolgingsfeiten niet aan die het gevolg zouden geweest zijn van zijn politiek engagement en waarnemerschap bij de verkiezingen 2010.

4.4. Verzoeker staat evenmin zijn reisweg, terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker verklaarde dat hij reisde met zijn eigen paspoort, maar dat het de persoon die hem begeleidde was die dit bijhield en voorlegde aan de grenscontroles, en die *“in Parijs aangekomen”* zijn paspoort heeft *“genomen, gescheurd en weggegooid”* (gehoorverslag CGVS, p.8 en 11) wat niet aannemelijk is nu verzoeker legaal reisde en geen begeleider of passeur nodig had. Verzoeker toont dan ook niet aan wanneer hij zijn land verliet. Dat verzoeker legaal met zijn eigen paspoort zijn land van herkomst kon verlaten wijst er bovendien op dat hij niet in de specifieke negatieve aandacht staat van de Armeense autoriteiten en hij voor hen ook niet bevreesd is.

Dit wordt overigens door verzoeker bevestigd nu hij op eigen initiatief en spontaan naar de president stapte om zijn problemen aan te kaarten, en deze *“zei me dat hij persoonlijk een bevel zou geven zodat ik verder zou kunnen werken”* (gehoorverslag CGVS, p.7). Zijn bewering dat hij *“zich niet kan wenden tot de vervolgende partij teneinde bewijzen en aanwijzingen te verkrijgen nopens de vervolgingen in het land van herkomst”* is ook hiermee in strijd. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat over politieke gegevens uitvoerig bericht wordt in de media of door mensenrechtenorganisaties, en hij desgevallend geenszins naar de autoriteiten zou moeten stappen om bewijsstukken in te zamelen.

4.4.1. Verzoeker legde fotokopieën van identiteitsdocumenten en professionele stukken neer (van een huwelijksakte, een militair boekje, een schoolattest, een schoolattest van zijn zoon, een getuigschrift als zelfstandige, een nummer bij de belastingdienst, een document van de communistische partij, een afbetalingsplan van een lening bij de bank, een document van de Belgische advocaat van zijn zoon, een medisch attest) en de originelen van een waarnemerskaart voor de verkiezingen van 2010. Deze neergelegde documenten kunnen mogelijk verzoekers identiteit, gezinssamenstelling, professionele activiteiten staven. De lidkaarten van de organisatie Linenk Ter Petutyane toont aan dat verzoeker de beweging (financieel) steunt maar vormt op zich geen bewijs van actief lidmaatschap noch van nationaliteit of identiteit. Ze worden opgemaakt op basis van verklaarde gegevens en hebben slechts tot doel de band vast te stellen van een verklaarde identiteit met een organisatie. Daargelaten dat verzoeker meent dat *“de echtheid van voornoemde dokumenten niet werd betwist”*, en daargelaten dat aan fotokopieën geen bewijswaarde kan gehecht worden nu ze gemakkelijk te vervalsen zijn, kan uit de fotokopie van een klachtaangifte bij de president van Armenië niet blijken dat verzoeker genoodzaakt was internationale bescherming aan te vragen. Dat verzoeker zijn beweerde politieke vervolging niet staft klemt temeer nu blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan het dossier dat de situatie in Armenië sinds de presidentsverkiezingen in februari 2008 gewijzigd is en politieke opposanten niet meer vervolgd worden en dat indien dergelijke politieke vervolging zich in Armenië uitzonderlijk zou voordoen, dit algemeen bekend is en hierover uitvoerig bericht wordt.

4.4.2. Voorts beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn asielrelaas en verwijzingen naar *“de geschiedenis van de voormalige Belgische Koning Leopold III”* en *“de Sovjetunie”* *“ten tijde van Stalin”*. Dergelijke lichtzinnige vergelijkingen zijn niet dienstig en kunnen bezwaarlijk op ernstige wijze aantonen dat er in Armenië sprake is van systematische etnische vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Waar verzoeker verder in dit verband aanvoert dat *“algemene feiten niet kunnen dienen tot verwerping van concrete feiten (...) Dat het verwijzen naar algemeenheden niet volstaat om een beslissing te schragen”* en zijn asielaanvraag *“individueel dient te worden behandeld”* gaat hij eraan voorbij dat opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging de vrees van verzoekende partij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). De commissaris-generaal wijst er dan ook terecht op dat dit in casu niet het geval is, wat de waarachtigheid van verzoekers asielmotieven fundamenteel onderuithaalt. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en voert geen bijkomende argumenten aan. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de

subsidiare beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK